

**Informační leták
Kněžského bratrstva sv. Pia X.**

Draží věřící,

rozvrat pravého katolického smýšlení rozložil do značné míry smýšlení křesťanů, kteří už ani v rámci tradice nejsou někdy schopni správně rozlišovat. Ukázalo se to žel Bohu i při posledních volbách, kdy se někteří vyjadřovali smířlivě k volbě uskupení, jehož hlavní součástí byla komunistická strana, nebo dokonce veřejně na akcích s komunisty vystupovali a přáli danému uskupení volební úspěch. A to přesto, že komunisté přímo napadli před volbami katolickou církev. Nemůžeme také nezpomenout na to, jak předsedkyně komunistické strany soudružka Konečná spolu se soudruhem Skálou jako poslankyně ve sněmovně relativizovala zločiny komunismu v padesátých letech, tehdy se hovořilo o stalinistickém křídle strany. Taková strana nemůže být katolíkovu bližší než např. Lidová strana, jež zcela opustila křesťanské hodnoty, to bychom také mohli říci, že satanismus je lepší než nevěra, protože je konzistentnější. Velká ostuda je, pokud to jakýsi aktivista píše českým biskupům na jejich legitimní varování před volbou komunistů a kde nestálo o lidovcích ani slovo. Mnoho lidí už nezná předvolební propagandu soudruha Gottwalda v roce 1946, kdy se málem hlásil ke křesťanství a nasliboval cokoliv. Pak přišla velká zrada voličů, včetně katolických, kteří dali KSČ svůj hlas. Brzy komunismus ukázal svoji pravou tvář. Zavírání klášterů, vraždění kněží, řeholníků, věrných katolíků i mnoha dalších lidí. Čihošť, Babice, Mírov, to jsou místa dodnes vzbuzující u křesťanů hrůzu, úctu k obětem a obdiv pravého hrdinství.

Snaha současných komunistů zavést nějaký úřad, který může uzavřít bohoslužebný prostor bez patřičného vyšetření a soudního jednání, nepřipomíná to praktiky padesátých let? Pokud by bohoslužby byly zástěrkou trestné činnosti, tak je to věc orgánů činných v trestním řízení, tak to platí v současnosti. Oddělení církve a státu již proběhlo, pouze se doplácí po-

slední vyrovnání. Snaha zbavit církevní a soukromé školy stejné podpory, jako mají školy státní, to je faktické vynucení si jednotného socialistického školního systému à la Nejedlý. A co se týče sňatků, všechny sňatky jsou si v současnosti v rámci státního práva rovny, mají stejné právní náležitosti a musí být zaneseny ve státní matrice. Není nejmenší důvod dle Gottwaldova vzoru odebrat právo oddávat duchovním a nutit věřící osoby šaškovat před nějakým státním úředníkem. Tolik k přínosům, které pro nás požadují komunisté. Vzhledem k tomu, že Kněžské bratrstvo je registrovanou církevní osobou, týkají se návrhy těchto vymožeností i nás. Opravdu si ti tradiční aktivisté přejí, aby stát měl možnost bez soudu do tří měsíců uzavřít naše kaple a kostely např. kvůli tomu, že komise dojde k závěru, že jsme příliš málo gender? Chtějí, aby naši věřící přes dohodu s biskupy museli šaškovat při svatbě na obecním úřadě a navždy bylo znemožněno založit katolickou školu? Stojí za tím vědomá zrada, naprostá debilitas mentis, finanční prospěch, či něco jiného?

Co učí o komunismu katolická Církev? Už bl. Pius IX. prorocky vyslovil roku 1846 odsouzení „oné zhoubné nauky, zvané komunismus, která je v největším rozporu s přirozeným právem a která, kdyby jednou nabyla moci, by způsobila úplný rozvrat práv, životních poměrů a majetku všech, ba i úplný rozvrat společnosti“ (Pius IX., *Qui pluribus*). Obdobně soudil i Lev XIII. Proti komunistickému pronásledování se vícekrátě vyslovil Pius XI., a nakonec komunismus jasně odsoudil v encyklice *Divini Redemptoris* 19. března 1937. Zde papež upozorňuje, že právě liberalismus připravuje cestu ke komunismu, neboť „vede k praktickému odklonu od náboženství“. „Poprvé v dějinách lidstva jsme svědky chladnokrevně uváženého a do podrobností připraveného boje člověka proti všemu, co je božské,“ učí papež a to je opravdu podstatná součást komunistické ideologie.

Na závěr své encykliky papež staví „velikou akci katolické Církve proti světovému bezbožeckému komunismu pod záštitu mocného Ochránce Církve sv. Josefa“.

Komunistickou podlost a podlost zrádců v řadách Církve ukazují pak dvě odsouzení z doby pontifikátu Pia XII. Prvním z nich bylo odsouzení Katolické akce, kde si komunisté skrze zradivší katolíky vypůjčili papežem iniciované dílo obnovy ke snaze skrze něj vykonat dílo zrady v Církvi a neúčast na něm využít k perzekuci kněží. Exkomunikační dekret na všechny, kteří se vědomě podíleli jakýmkoliv způsobem na vzniku a činnosti rozkolnické Katolické akce, byl vydán 20. června 1949. Druhý exkomunikační dekret byl vydán v Římě 1. července 1949, pod exkomunikací zakazuje členství v komunistických stranách. V současnosti trest za podporu sdružení, které brojí proti Církvi, upravuje církevní právo následovně: „Kdo takové sdružení podporuje nebo řídí, bude potrestán interdikt“ (CIC 83, kán. 1374).

O odsouzení komunismu na II. vatikánském koncilu usiloval i náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre, jehož byl v této věci ochoten podpořit i kardinál Beran (viz Msgr. Lefebvre, *Život*, doslov k českému vydání).

To, že Církev má i jiné nepřátele s nebezpečnými ideologiemi, některé i uvnitř Církve, však neznamená, že je komunismus méně špatný, že můžeme být vůči němu smířliví a nějakým způsobem spolupracovat na jeho šíření, např. podporou volebního úspěchu. Komunismus byl, je a bude už svojí podstatou úhlavním nepřítelem Církve a jakékoliv napomáhání komunistické straně, ať přímé či nepřímé, je zradou křesťanství. Za komunisty jako takové se musíme modlit, modlit se za jejich obrácení a vydávat jim svědectví o špatnosti jejich ideologie.

Ohledně komunismu jsme však zaznamenali i dvě velmi pozitivní zprávy: Komunistická strana jako hlavní součást koalice *Stačilo!* se nedostala do sněmovny a příští léto budou blahorečeni dva kněží-mučedníci z brněnské diecéze, kteří byli zavražděni v rámci babického monstrprocesu, P. Bula a P. Drbola. Je hořkou pilulkou, že s nimi nebude blahorečen P. Pařil kvůli posledním, sice zdánlivě neuctivým, ale hluboce

pravdivým slovům na adresu církevní a státní vrchnosti, když mu byl přečten rozsudek smrti a dekret o exkomunikaci. Vždyť i svatý vyznavač z brněnské diecéze, P. Hofbauer, při nespravedlivém uvěznění „pronesl na adresu vídeňské vlády slova, která bázeň zaprotokolovati nedovoluje“, jak poznamenal policejní protokol, a v noci prolomil mříže a utekl, což ani u vyznavače nebylo na škodu svatořečení. Bojí se snad někdo pravdivosti soudu ve slovech kněze při zneužívání církevní moci, při jejich neoprávněných rozhodnutích a nespravedlivých rozsudcích? Tož prosme, ať se všichni tři za nás z nebe přimlouvají a ochraňují nás před soudobými soudruhy, zrádci a lidskou malostí a hloupostí, a s P. Pařilem je pošleme „do prdele“.

Prosme sv. Josefa, jehož ochraně poručil Církev Lev XIII. a později, jak jsem zmínil, Pius XI., aby s Dítětem v náručí ochraňoval mystické Tělo našeho Pána přede všemi nepřáteli, aby Dítě Ježíš, náš Král, který se narodil, aby utrpením přijal vládu milosrdenství, obnovil své království mezi všemi národy a dal nám milost na této vládě pracovat a usilovat o ni.

Poručme se ochraně Panny Marie, která byla první z vykoupených tvorů v mimořádném privilegii Neposkvrněného početí, jako první obdržela milost vykoupení, již zasloužil její Božský Syn a je plodem vtělení druhé Božské Osoby, jež žádným tvorem zasloužena býti nemůže, a pod křížem zasloužila jako Matka Vykupitele a Bohorodička ze všech tvorů excellentním způsobem nejvíce milostí a jako nová Eva a nebeská Královna panuje spolu s Kristem z nebeského království, aby nás pro své zásluhy a pro svá privilegia ochraňovala, vedla nás cestou spásy, cestou pravé víry a věrnosti a přimlouvala se za obrácení a spásu těch, kteří nejvíce potřebují Božího milosrdenství.

S kněžským požehnáním
P. Tomáš Stritzko FSSPX

Pokrývka hlavy u žen při liturgii v našem distriktu

P. Johannes Regele FSSPX, představený distriktu

Je chvályhodné, když ženy nosí při mši svaté pokrývku hlavy, ale nelze to považovat za povinnost a snažit se o tom přesvědčovat ostatní. Pokrývka hlavy, a vlastně celé oblečení do kostela, musí být důstojné, přiměřené době a odpovídat kultuře našich zemí.

Každá žena může dobrovolně nosit mantilu za předpokladu, že je skutečně důstojná, v černé barvě nebo u panen v barvě bílé, totiž v případě skutečné mantily. Musí být především důstojná, za druhé zcela nenápadná a za třetí nesmí být ošklivou záclonou nebo nedůstojným cárem a vždy musí být spojena se skutečně elegantním oblečením. Bohužel u nás v distriktu to není u nositelek mantily téměř nikdy tento případ, protože zde prostě v tomto ohledu neexistuje žádná skutečná tradice. Tyto ženy nejsou v žádném případě vzorem, naopak odrazují mnoho dobrých, normálních lidí, kteří pochopitelně vědí, že něco takového zde nikdy nebylo. Některé se oblékají, jako by patřily k americké sektě Amishů. Doufejme, že to spolubratři budou postupně napravovat!

Především bych chtěl zdůraznit jednu věc: Nikdo nesmí být nijak vyzýván a už vůbec ne hrubě přesvědčován, ještě k tomu bez souhlasu kněze, aby něco takového nosil. Bohužel se dnes na internetu šíří nejrůznější nápady, podivná soukromá zjevení, která k tomu vyzývají. Mantila je v našich končinách kultuře naprosto cizí element.

Pokud mohu dámám poradit, ať nosí elegantní klobouk a dávají tak ženám dobrý příklad nebo ať mají na sobě nějaký elegantní, velmi pěkný šátek, když jdou do kostela. Kněží by měli dbát na to, aby věřící chodili

do kostela dobře oblečení a upraveni, jako to bylo vždy tradicí. Kněže o to také výslovně prosím.

V našich zemích se nosil klobouk nebo tradiční šátek! K tomu jedno vysvětlení: Mantila byla a je součástí španělského šlechtického a patricijského kroje (španělský dvorský ceremoniál, který se rozšířil i do románských zemí a v Rakousku byl přechodně běžný u dvora v barokní době; v 19. století však nebyla v kostele pravidelně k vidění jediná dáma šlechtického stavu nebo ze společnosti s mantilou). Historické šlechtické dámské řády (Řád hvězdového kříže, Maltézský řád) nosily a nosí i dnes pouze k předepsanému elegantnímu černému dámskému oděvu s pláštěm krajkový závoj, nic jiného neexistuje a není vhodné. To je vlastně jediná výjimka. Samozřejmě se v románských zemích přizpůsobujeme místním zvyklostem, když je navštívíme. Nošení španělské, resp. jihoevropské mantily, správně česky: krajkového závoje, bylo povinné pro vdané ženy šlechtického stavu spolu s tmavým/černým svátečním oděvem při bohoslužbách a tak se to dodržuje až dodnes ve Španělsku a také v zemích, které mají přímý vztah ke španělské kultuře (např. Filipíny atd.), nebo také v jiných románských zemích.

V Itálii (na jihu) je ještě dnes na některých místech zvykem, že vdané ženy nosí při bohoslužbách tmavé, velmi elegantní šaty s černým krajkovým závojem, což také vytváří důstojný soulad, který se od žen očekává. Dříve se kromě těchto tmavých slavnostních šatů používala u vdaných žen běžná pokrývka hlavy, tedy šátky nebo klobouky. V Rakousku a ve všech našich zemích bylo zvykem nosit klobouk nebo šátek, nikdy krajkový závoj.

To, že ženy v nikoliv svátečně elegantním oblečení s touto, často pestrou mantilou (růžovou, šedou, modrou, hnědou, ještě k tomu z umělé látky, plastu) na hlavě někdy dokonce v našich zemích zesměšňují bohoslužbu,

je na jedné straně naprostým nepochopením vyšší katolické myšlenky tohoto historického kroje, na druhé straně nevkusnou odporností, jakousi umělou, neautentickou tradicí, „pseudotradicionalismem“, který nás navenek staví do pozice sektářů nebo bláznů. Některé ženy nadto přicházejí jako muslimky v burce nebo jako členky zeleného alternativního hnutí se závěsem na hlavě. To NENÍ KATOLICKÉ a je to urážka Matky Boží a všech žen vůbec. Některé ženy se dokonce oblékají jako řeholnice, aniž by věděly, že je to dokonce zakázáno!

Tradice znamená vždy také katolickou kulturu. Katolická Církev v rámci tradice má být nositelkou kultury.

Naši předkové nám opravdu dali tak dobrý příklad, všichni, i chudí, měli důstojný nedělní kroj, také muži. Nyní tu všude panuje strašná nekulturnost. Dávejme všichni NORMÁLNÍ, DOBRÝ, KATOLICKÝ PŘÍKLAD. Kněží jsou pak zodpovědní také za dobré formování a výchovu v přirozeně lidské oblasti.

Přeji bohaté Boží požehnání!

P. Johannes Regele

PS: V českých zemích už od středověku byl krásný zvyk, že panny nosily především při náboženských slavnostech na hlavě věneček. Tím ukazovaly, že oslavují svým panenstvím našeho Pána a Jeho panenskou Matku. Svědčí o tom mimo jiné i Jan Hus, který pranýřuje to, že „mnohá věneček nese, panenství strativšie v lese“. Tento zvyk známe především u družiček, které by měly být pannami a představovat nevěsty Kristovy.

P. T. S.

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX ve Zlatých Horách na svátek Krista Krále dne 26. října 2025

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí věřící,

náš Pán Ježíš Kristus získal svojí obětí vládu nad celým stvořením, nejen jako Bůh, ale i jako člověk, a ustanovil, že tato vláda musí být realizována již zde na zemi zcela konkrétně jako předobraz a cesta k věčnému království na nebesích. Svoji moc náš Pán Ježíš Kristus předal Církvi v čele s papežem, svým náměstkem; Církvi předal tuto vládu, aby království Kristovo na zemi, toto sociální království Kristovo, pořádala a bděla nad ním. Světská moc musí být této vládě Kristově podřízena, nápomocna jejímu realizování, má povinnost pro ni utvářet podmínky. Církev dostala k řízení této vlády trojí moc, trojí úřad: učitelský, kněžský a pastýřský; a to je také oblast moci Církve, je vytýčena tímto trojím úřadem. Moc Církve je hierarchická, Církev je monarchie, v čele stojí papež, Církev je hierarchicky uspořádána. V čele stojí papež, diecézní biskupové a jim je podřízeno kněžstvo, klérus a Církev jakožto kněžská pak vede ke spáse věřící. Pro specifické podmínky mohou být na místě biskupů vyšší představení, jako např. v misiích, nebo i v Kněžském bratrstvu jsou to vyšší představení, což souvisí částečně i s církevní krizí, když máme generálního představeného a představené distriktů jako vyšší představené, kteří jsou i představení věřících; ovšem i ti uznávají podřízenost papeži, hlavě Církve. Každý věřící má pak svého církevního představeného, jemuž je podřízen, a tím je také součástí Církve, tím je podřízen Bohu a Kristu. Odmítnutí kněžské autority pod záminkou, že poslouchám přímo Boha, a proto svého představeného nepotřebuji, já si vyberu kněze k různým úkolům – jako když chodím do Billy nebo do OBI nebo

kam..., tak přesně tak si vyberu nějaké kněžské úkony, které mi udělí ten či onen kněz –, ale to není můj představený, je to v podstatě takový výkonný manažer, který mi udělí tu svátost, onu svátost a podobně, nebo si svévolně budu určovat církevního představeného, to je protestantské, to je liberální, to nemá s katolictvím nic společného. To v Církvi od založení Církve nikdy neexistovalo. I pokud člověk přilne k tradici, vzhledem k situaci Církve, k církevní krizi ke Kněžskému bratrstvu sv. Pia X., pak musí respektovat objektivní pořádek. A v tom je velká Boží milost. A jedině tak je pak uplatňována trojí moc Církve, která je k našemu blahu. To není nějaká tyranie nebo něco takového. To je velká milost, pokud smíme být součástí Církve a jsme v ní zařazeni na svém místě. Za to musíme Pánu Bohu děkovat, a ne proti tomu rebelovat.

Úřad učitelský – to je pověření učit to, co Církve přijala od Krista a vždy učila ve věcech víry a mravů, a aplikovat to také na danou dobu, v dané situaci, v dané zemi. Jen kněz, který má patřičné vzdělání, může v těchto věcech rozlišovat, protože k tomu má patřičnou průpravu, má též stavovskou milost. Jsou věci, které jsou vždy a všude závazné, a jsou i věci podmíněné okolnostmi, dobou a uplatňují se zde také místní zvyklosti. Ale to všechno má svá pravidla, to není svévole. Žádný kněz si nemůže dělat, co chce, ale musí jednat podle těch pravidel, kterým se naučil, a v souladu se svými představenými. Takto učení Církve přijímá každý věřící od Církve, od kněží a k tomu pak napomáhají dobré knihy a další Církví schválené publikace. Ale toto jsou věci, které nemohou nahradit kněze a vyučování v Církvi, to není možné. Tyto věci jsou k tomu, aby tomu napomáhaly. Nějaký laický učitelský úřad náboženských aktivistů, to není nic katolického. Před tím je nutno varovat a Církve to nikdy nedovolovala, ani ve starém, ani v novém Kodexu. To jsou lidé, kteří nemají pověření Církve, nemají ani tu milost, která je k učení nutná. Věřící samozřejmě mají svědčit o víře, ale vždy přivádět ke knězi, konzultovat svoji činnost s knězem, a ne vytvářet jakési kliky svých příznivců, a to

napříč kaplemi, z čehož vzniká jakási agenturní síť nějakého aktivisty. To je zlořád, který se v tradici vyskytuje – vyskytuje se v různých zemích, to není jenom české specifikum. A to je špatné, protože to je přímý útok na hierarchicitu Církve.

Pak je to úřad kněžský – a ten je hlavním zdrojem milosti, hlavním zdrojem smíření s Bohem. Kněžství, které přináší oběť mše svaté, dává milost a sílu ke všemu ostatnímu konání v Církvi. Církev nekněžská není Církev žádná. Můžu mít sbor laiků, jaký chci, ale to není Církev. Církev stojí na kněžství. Zrušte kněze a nebude Církev. A od obětního oltáře kněz učí a vede svěřené stádce. To je poslání kněze. Kněz není nějaký šoumen nebo ředitel schůze, jak se bohužel dnes mnohdy k něčemu takovému snižuje v moderní Církvi. To není kněžské. A laici, kteří se snaží kněze nahradit, šíří svoje názory a manipulace z ducha tohoto světa, ať už v moderní, nebo tradiční podobě. A vede to k pýše tohoto světa a pod knutu pána tohoto světa, tedy d'ábla.

Dále je to úřad pastýřský. Všechny duše, které jsou knězi svěřeny skrze Církev, má kněz milovat a vést ke Kristu na cestu spásy. To je ten pravý pastýřský úřad. Kněz nemá právo si vybírat věřící podle toho, jak mu jsou sympatičtí nebo nejsou nebo jak od nich něco potřebuje nebo nepotřebuje a podobně. Ti, kteří jsou mu Církvi, kteří jsou mu Boží prozřetelností svěřeni, to jsou ti, které má kněz povinnost milovat a vést je na cestu spásy. A to bez rozdílu. A to je zlořád, bohužel, u některých kněží; pokud se upoutáme příliš na některé věřící a druhé ignorujeme. Jistě, jsou i takoví věřící, kteří se nechtějí nechat vést, a ty je třeba napomenout a modlit se za ně. Láska Církve, láska kněze musí být pravá láska. To není žádná náklonnost vedoucí k slabosti, to není nějaká sentimentalita. To není rezignace před hříchem, rezignace před neposlušností a před pohoršením. To nemá s láskou nic společného. A samozřejmě, že existují samolibé duše, které často útočí na kněze s tím, že nemá lásku, pokud se

nepodřídí jejich různým naslédle prezentovaným požadavkům, požadavkům pod rouškou zbožnosti, ve skutečnosti d'ábelským mámením. I s tím se člověk setkává. Někdo se hrozně naslédle usmívá, když přichází, a když kněz řekne ne, tak ho tito lidé obviňují, že nemá lásku. Má, a právě proto říká ne. Zde kněz nesmí ustupovat a nesmí se snažit být oblíbený na úkor pravé lásky, spravedlnosti a pravdy. Dobrý pastýř musí být vždy připraven napomínat, napomínat chybní, podpořit slabé, posilovat a podporovat ty, kteří jdou po dobré cestě v duchu respektu a poslušnosti, rázně napomínat a trestat odbojné, zatvrzelé a neposlušné. A to vše z lásky ke svěřenému stádcu. Ta je tím hlavním poutem církevního společenství. A my víme, že tyto věci se někdy týkají i našich společenství v rámci našeho apoštolátu. Myslím si, že mohu říct – a myslím, že oprávněně –, že většina věřících velmi věrně stojí za svými kněžími. To je velice pěkné svědectví pro věřící tradice. Ale občas se vyskytne i individuum, které chce reformovat naše Kněžské bratrstvo nebo zvyklosti v českém apoštolátu a chce si osobovat jakousi osobní moc mluvit do věcí, které mu nepřísluší, a začne dělat rozbroje. A pokud se takoví lidé nechtějí umravnit, je dobré se s nimi včas rozloučit. To nám naprosto jasně radil při kněžském setkání P. Regele, protože takoví lidé rozkládají náš apoštolát a škodí ostatním. Někdy jsou to i nově příchozí, kteří tyto zlořády přinášejí z předchozího života v moderních společenstvích. Jistě chceme každému pomoci, dát mu čas na přijetí katolického ducha, na zabydlení se u nás, na „rozkoukání“. Určitě je zde na místě velkorysost, zase v oné lásce k duším, které k nám přicházejí. Ale nelze trpět, aby někdo kvůli osobní svévoli byl příčinou utrpení celého stádece, aby si nedal říct a umíněně trval na svém.

Náš cíl je veskrze pozitivní – pracovat na obnově Církve, na budování Kristova sociálního království ve společnosti. To bylo vždy cílem našeho zakladatele a to je vždy cílem našeho Kněžského bratrstva. A my tak činíme s respektem vůči papeži i biskupům, i když je ve všem nemůžeme

následovat. A to je pro Kněžské bratrstvo naprosto principiální a tím se liší také od některých odbojných skupin, které dělají odpor pro odpor, a ne pro Církev. My se musíme radovat ze všeho dobrého, a pokud vidíme nepořádky v Církvi, není to důvod k pocitům zadostiučinění či škodolibé radosti, ale k modlitbě a pokání v prosbě za dobro Církve. Tady nejde o to, abychom neviděli realitu a zavírali před ní oči. To by bylo falešné, nevidět pravdu. Ale jde o to, jak se k těm skutečnostem, byť jsou špatné a nepříjemné, stavíme. To je to podstatné: zda utrpení Církve, církevní krize je pro mne bolestí proto, že trpí moje matka Církev, nebo zda se usmívám se zadostiučiněním v nějaké falešné sebedůvěře, jak já jsem dobrý oproti těm ostatním. Jak řekl náš generální představený P. Pagliarani při audienci u papeže Františka: „Naše Kněžské bratrstvo je tu pro Církev“ – tedy nikoliv proti Církvi, jak zdůrazňoval i náš zakladatel Msgr. Lefebvre. Papež je naším otcem a našimi otci jsou i místní biskupové, a proto se musíme za ně modlit. Žádný dobrý syn nezesměšňuje na veřejnosti svého chybuujícího, a byť i velmi hříšného otce. To by nebyl dobrý syn. A takto se nelze stavět k papežovi a biskupům. To není v pořádku. Je-li nutno říci nějakou kritiku či varování, tak je to věc především církevních představených. To je pravidlo, které v Kněžském bratrstvu vždy platilo. To není tak, že by u nás každý kaplan mohl svévolně kritizovat jakéhokoliv církevního představeného. To je věc vyšších představených, anebo i místních představených, ale v souladu s vůlí představených Kněžského bratrstva. A je třeba při tom také zachovat patřičnou úroveň a respekt, musí to být věcné, nesmí to být primitivní. Bývají to právě svévolné kritiky často na nejnižší úrovni, které zveřejňují katoličtí aktivisté, ať již formou nějakých otevřených dopisů nebo článků, či publikováním ve světě elektronických médií, to je zcela nekatolické a to si Církev nikdy nepřála. Ani v minulosti, když byly nějaké zlořády, tak se s takovým stylem neztotožňovala. To je zcela nepřijatelné a Kněžské bra-

trstvo se od těchto relací z vůle svých představených vždy rázně distancuje. To je přímo pověření našich představených – distancovat se od těchto laických kritik, které bývají často až nechutné.

Buďme tedy věrní nastoupené cestě, cestě věrnosti tradici pro Církev, a ne proti Církvi, jak to trefně při kněžském setkání našeho distriktu, které jsme měli v minulém týdnu, vyjádřil náš druhý asistent P. Bouchacourt. On řekl, že krize Církve v žádném případě neskončila – to je potřeba si uvědomit – a pokračuje. Boj v té krizi Církve také pokračuje. Bylo by iluzí si myslet, že krize Církve a boj v této krizi skončil. Ale cílem tohoto boje je království Kristovo, je to království Kristovo mezi národy, jako cesta k pokoji na zemi a jednou k věčné spáse. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

29. prosince slavíme svátek krále Davida v kapli v Jablonci nad Nisou

P. Filip Marada FSSPX

Bylo to den co den. Obrovitý bojovník, Goliáš z Getu, vycházel z tábora filištínského vojska, posměšně volal do řad vojska izraelského a vyhlížel někoho, kdo by přijal jeho výzvu na souboj. Jeho zjev byl tak impozantní, že nikdo, ani izraelský král Saul, nenalézal odvahu, aby se mu postavil tváří v tvář. Až jednoho dne přišel mladík jménem David. Ne voják, za to však srdnatý pastýř, zvyklý bránit ovce nejen před vlky, ale i před medvědy a lvy. A tak když Goliáš opět přišel s chvástavou řečí, rozbouřila se v Davidu krev: „Půjdu a zbavím lid potupy; neboť kdo je tento neobřezaný Filišťan, že se odvážil zlořečiti vojsku Boha živého?“

Samozřejmě, jeho rozhodnutí vyvolalo v řadách ozbrojenců mnohem spíše skepsi než naději: Tomuto holobrádku má být dovolen souboj se zkušeným válečníkem? Zdálo se, že šance izraelského vojska klesly úplně na nulu. Jenomže David měl odpověď: „Hospodin, který vytrhl mě z moci lva a z moci medvěda, ten vysvobodí mě z rukou Filišťana tohoto.“ Odmítl válečnickou výstroj a s prakem v jedné, s holí v druhé ruce a pěti oblázky v pastýřské mošně se vydal směrem k Filišťanu. Goliáš Davida poté, co jej uviděl a rozpoznal v něm nikoli válečníka, ale pouze neozbrojeného jinocha, ke své velké škodě podcenil. Pohrdnul jím a vydal se proti němu s hlasitě deklarovaným úmyslem nakrmit jeho tělem ptactvo nebeské. Jenomže k Davidovi už nedošel. S oblázkem trefeným doprostřed čela se Goliáš v půli cesty zhroutil na zem, a než se kdokoliv ze zkoprnělých přihlížejících čehokoliv nadál, přiběhl David a jeho vlastním mečem mu ut'al hlavu. Tímto činem se stal David prototypem hrdiny, který nespoleshá na své síly, ale s kuráží sobě vlastní doufá v pomoc všemohoucího Hospodina.

Davida, tohoto budoucího vladaře nad Izraelem, si vybrala Boží Prozřetelnost pro založení královské dynastie, z níž měl jednou vyjít Král králů, Vykupitel Ježíš Kristus. Ten krvavou obětí svého života na dřevě kříže usmířil lidstvo s Bohem a svým zmrtvýchvstáním zničil vládu ďábla a smrti nad světem. Aby se však i poté, co Kristus vystoupil na nebesa a ujal se vlády, která je a bude bez konce, na zemi znovu a znovu obnovovala oběť přinášená Bohu Otci a tak se přivlastňovaly plody a milosti vykoupení jednotlivým duším, ustanovil mešní oběť a svěřil ji katolické Církvi, kterou založil pro spásu duší. Mešní oběť neboli mše svatá tedy není nic jiného než nekrvavé zpřítomnění Kristovy kalvárské oběti. Mešní oběť je tudíž srdcem katolického chrámu, ale i srdcem Církve, jeho mystického Těla. Díky mši svaté je Bohu vzdávána nejvyšší bohopocta, díky níž kane z nebe milost jako rosa, která zavlažuje tvrdá a vyschlá srdce a omývá z vin duše, které pozdvihuje k nebi. Jak řekl P. Pio: Svět by se spíše obešel bez slunce než beze mše svaté.

Aby však bylo mystérium mešní oběti obklopeno patřičnou atmosférou, halí ho svatá Církev do roucha mešního ritu, který vytváří slavnostní liturgický rámeček. Ten na jedné straně vyjadřuje ryzí katolickou věrouku ohledně mešní oběti, na straně druhé však také zároveň uvádí a vtahuje duše věřících do vznešené reality obětního dění, odehrávajícího se právě u oltáře. Tím věřící disponuje pro přijetí nebeské milosti. Katolická Církev je ze své podstaty univerzální. Přesto, anebo spíše právě proto, v ní však existuje mnoho rodin ritů, které mají svůj společný původ v apoštolské tradici, ale které tím, jak zapustily kořeny v odlišných kulturách, z nichž částečně čerpaly výživu pro utváření konkrétních liturgických forem, vykvetly do různých podob. Jejich vnější forma může vypadat na první pohled velmi rozmanitě a tím i rozdílně, avšak při bližším pohledu pozorovatel zjistí, že jádro je u všech stejné a že všechny splňují výše popsané funkce, každá ovšem svým originálním způsobem. Když se tedy svatý papež Pius V. v bouřlivých dobách 16. století, kdy protestantská revoluce tříštila do té doby jednotnou katolickou Evropu, snažil vzdorovat protestantismu na liturgickém poli, zaměřil svou pozornost ke starobylému a osvědčenému římskému ritu, jehož jádro – posvátný kánon – sahá hluboko do minulosti až ke svatému papeži Řehoři I. († 604). Tento mešní ritus Pius V. předepsal bulou *Quo primum* roku 1570 pro celou západní Církev. Téhož roku vydal revidovaný a rubrikami opatřený římský misál. Tím na liturgickém poli vztyčil obranný val, který protestantismus nemohl prorazit, neboť římský ritus proslul tím, jak jasně a pregnantně vyjadřuje katolickou teologii mešní oběti. Všechny ostatní lokální liturgie Pius V. zakázal, pokud nebyly starší než 200 let. Tím na jedné straně zabránil průchodu protestantským novotám do katolické liturgie, na straně druhé však ponechal a ochránil starobylé a tradiční rity, jako například ambroziánský ritus, praktikovaný v arcidiecézi milánské. V průběhu následujících staletí se ozřejmila správnost a prozíravost papeže Pia V. I když i nadále znovu a znovu přicházely drtivé údery s cílem sprovodit Církev Kristovu ze světa, katolická Církev po celou dobu lpěla

na svém liturgickém životě. Ten ji nejen udržoval při životě, ale, kde pro to byl prostor, vždy vedl k novému rozkvětu, takže se neustále obnovovala podobně jako louka, která, i když je její půda rozorána a rozdrásána, vždy dokáže černou hlínu po nějakém čase pokrýt svěžím zeleným kobercem květin a bylin. Díky liturgii pozemská Církev vždy nacházela novou posilu a naději v nelítostném boji, neboť tak, jako je jí vlastní přinášet pokoj Kristův, stejně tak je jí vlastní neustálý duchovní boj proti nepřátelům spásy. Tak zní i její přízvisko: Církev bojující. Konečně, svou liturgií vychovávala a i nadále vychovává a formuje také jednotlivé duše k velkorysosti v tomto duchovním boji, byť by to byl boj Davida s Goliášem.

Biřmování v Brně

9. května – 10.00 hod.
Msgr. Bernard Fellay FSSPX

Exercicie

Exercicie pro muže – Zlaté Hory

Začátek 19. 1. – 14.00 hod.

Konec 24. 1. – 13.00 hod.

3 500 Kč (studenti 2 500 Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspax.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB NA LEDEN–ÚNOR

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 10.00 – Mše sv. chorální
2. 1. (první pátek)	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 1. (první sobota)	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 1.	– 17.00 – svěcení tříkrálové vody
6. 1. (Zjevení Páně)	– 18.00 – Mše sv. chorální
2. 2. (Očišťování Panny Marie)	– 18.00 – svěcení svící a Mše sv. chorální
6. 2. (první pátek)	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 2. (první sobota)	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
18. 2. (Popeleční středa)	– 18.00 – udílení popelce a Mše sv. chorální
Ostatní dny	– 7.15 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 10.00 – Mše sv. chorální
18. 2. (Popeleční středa)	– 17.30 – udílení popelce a Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 10.00 – Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 10.00 – Mše sv. chorální
18. 2. (Popeleční středa)	– 17.30 – udílení popelce
a Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

15. 1. a 12. 2.	– 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

*Kaple sv. Marcela, papeže a mučedníka, Dům Msgr. Marcela Lefebvra,
Farní 50*

1. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle	– 17.30 – Mše sv. chorální
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 17.30 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 17.30 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Kaple sv. Davida, krále, Anenské nám. 3/4

3. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před 2. a 4. nedělí	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

Naše internetové stránky: <http://fssp.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcové konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.